

„Ne mondjátok, hogy keressek magamnak más helyet a világban, mert nincs ennek a világnak helye, ami az enyém volna, azon az egyen kívül.”

Tisztelt Polgármester Asszony!

Tisztelt Elnök Urak!

Kedves Németajkú, Magyar Barátaim!

Wass Albert gondolataival, szeretettel és megbecsüléssel köszöntök mindenkit a mai emléknapon.

Amikor az író „Adjátok vissza a hegyeimet” című kötetét olvastam, bevallom: a szívem fájdukt bele.

Az otthonát tiszta szívből szerető főhős története, most egy kicsit segít megérteni azt, hogy a 70 éve megtörtént csúfos események során, itt Németkéren is, megannyi balsorsú német ember érezte a lelkében, hogy neki ez az igazi otthona, s nincs más hely a világon, ami az ő hazája lenne.

Tisztelt Megemlékezők!

Közel 300 éve, Magyarországon egy új nemzetiség lelt hazára, s hála Istennek Tolna megyében is.

Mint tudjuk: 1689-től a török megszállás megszűnik hazánkban. Hatalmas területek maradnak néptelenül, és a hátrahagyott falvak, földek, katasztrofális állapotban várták új gazdáikat.

Azonban a déli, és közép-német területeken is szerencsétlen helyzet alakult ki, melyben a vallási megkülönböztetésen túl, a háborúk okozta életszínvonal-csökkenés sújtotta az ott élő népeket.

Így tehát, a munkaerő-hiánnyal küzdő magyar földesurak megbízottjai toborzásba kezdtek, mely felett az uralkodó bábáskodott.

Induló tőke, kedvezmények, kiváltságok, és bizonyos fokú autonómia segítette, hogy a németek gyökeret ereszhessenek.

A kollektívát a szabad költözködés joga illette, és emellett évekre szóló adómentességet is kaptak.

Az öngazgatást tekintve, a közösségek maguk választhattak bírákat és papokat.

E német települések egyszerre voltak képesek arra, hogy gyakorolják, és továbbörökítsék nyelvüket, kultúrájukat, hagyományaikat, illetve arra is, hogy új hazájukhoz alkalmazkodjanak, és a magyarokkal együttműködjenek.

Ez a kettősség megmutatkozik az 1848-as szabadságharc idején is. A németiség vállalja a szabadságharc minden megpróbáltatását, és hazafiasan vesz részt a magyar oldalon, ezzel jelezve, hogy új hazájának a magyar földet tekinti.

1910-ben a Magyar Királyság 10,2 százaléka német gyökerekkel rendelkezett, ami a 19 milliós Magyarországhoz mérten, majdnem két millió németet jelentett. A későbbiekben, a 20-as évek Magyarországnak 500 ezer német lakosa volt.

Kedves Hölgyeim és Uraim!

A második világháborút követően, a magyar történelem egyik legcsúfosabb, legméltatlanabb, legszégyenteljesebb eseménye zajlott le.

A 70 évvel ezelőtt megkezdődött kitelepítés keretében a szövetségesek által megszállt területekre körülbelül 135 ezer, a szovjet zónába pedig 50- 60 ezer embert szállítottak el. Az 1941-es népszámlálás 70 ezer német anyanyelvű lakost jegyzett, amelynek felét telepítették ki.

Pont azokat az embereket – Tisztelt Megemlékezők – akik új életet leheltek a megyei agráriumba, akik szorgalommal és alázattal dolgoztak mindvégig, akik tiszteletre méltó módon, úgy őrizték meg hagyományaikat, hogy az megférjen, és kiegészítse egymást magyarságukkal is.

Nem csupán különleges, hanem meghatározó is, amikor a magyarországi németek kettős identitástudatukat megőrizve és továbbörökítve, képesek szeretni eredeti, és új hazájukat egyaránt.

Kedves Német Közösség! Tisztelt Németkériek!

Tolna megye erejét és életképességét az összetartó közösségek jelentik, amelyek közül kulcsszereplőknek számítanak a német kollektívák, akikre igazán büszkék vagyunk, akikről példát is vehetünk.

Számítunk a szorgalmukra, a hazaszeretetükre és a tudásukra, mert a megye építése és gyarapítása nélkülük nem fog menni.

Köszönöm a figyelmet, és a meghívást, amely természetesen kölcsönös, hiszen a megye ajtaja nyitva áll mind a németkériek, mind a német nemzetiség előtt!